

GRUP FOCUS
la villarroel

director artístic: Javier Daulte

CDN
Centro Dramático Nacional

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura
GREC '08
Festival de Barcelona

NUNCA ESTUVISTE TAN ADORABLE

TEXT I DIRECCIÓ
JAVIER DAULTE

ESCENOGRAFIA
RAMON SIMÓ
VESTUARI
MARIANA POLSKI
IL·LUMINACIÓ
JOSÉ MANUEL GUERRA

ANABEL ALONSO

RUBEN AMETLLÉ

ALBERT AUSELLÉ

LURDES BARBA

FRANCESC LUCCHETTI

CARME POLL

MIREIA SANMARTÍN

Una coproducció de
La Villarroel, Centro Dramático Nacional i Grec '08 Festival de Barcelona

Un teatre amb el suport de

Ajuntament de Barcelona
Institut de cultura.

Generalitat de Catalunya
Institut Català de les Indústries Culturals

3
TELEVISIÓ DE CATALUNYA

CATALUNYA
RÀDIO
VINTI-CINC

el Periódico

TR3SC

PROMENTRADA
93 309 70 04

93 10 12 12
ENTRADA
www.entradacatalunya.com

Nunca estuviste tan adorable

Escrita i dirigida per JAVIER DAULTE

Repartiment

Anabel Alonso	<i>Blanca</i>
Lurdes Barba	<i>Marta</i>
Francesc Lucchetti	<i>Salvador</i>
Ruben Ametllé	<i>Roly</i>
Carme Poll	<i>Noe</i>
Albert Ausellé	<i>Rodolfo</i>
Mireia Sanmartín	<i>Amalia</i>
Escenografia	Ramon Simó
Vestuari	Mariana Polski
Il·luminació	José Manuel Guerra
Banda sonora	Pablo Ratto & Javier Daulte
Arranjament musical	Pablo Ratto, Ezequiel Borra & Josep Sanou
Caracterització	Toni Santos
Moviment coreogràfic	Mona Martínez, basat en la coreografia original de Carlos Casella
Direcció de producció	Jaume Flor
Adjunt direcció tècnica	Txema Orriols
Producció executiva	Noemí Díaz
Ajudant de direcció	Víctor Muñoz i Calafell
Ajudant de producció	Paca Barrera
Cap tècnic	Robert Garriga
Regidoria	Alfonso Mantis
Maquinista	Jordi Larrea
Tècnic de so	Ander Condon
Construcció escenografia	Centre Cultural de Sant Cugat
Arranjaments vestuari	Claudia Patricia Botero
Prensa	María Boronat
Fotografia	Alberto Nevado
Disseny del cartell	Isidro Ferrer i Nicolás Sánchez
Aplicacions gràfiques	sSB
Publicitat	Publiespec

Durada: 2 hores (sense entreacte)

Idioma: castellà

Espectacle estrenat al Teatro Valle-Inclán de Madrid el 15 de maig de 2008.

Estrena a La Villarroel l'1 de juliol de 2008.

Aquesta obra està dedicada a Mimí Daulte, Amalia Rozemblat, Rodolfo Finiello i a la memòria de Rolando Daulte, Salvador Finiello, Marta Calatrava i Blanca Domínguez de Finiello.

Agraïments

Agustín Daulte, Gabriela Daulte, Mimí Daulte.

És una coproducció de La Villarroel, Centro Dramático Nacional i Grec'08 Festival de Barcelona.

Nunca estuviste tan adorable

Ja han passat uns quants anys des que vaig escriure i, per primera vegada, vaig dirigir *Nunca estuviste tan adorable*. Del que es va suposar una experimentació teatral (aquest era el caràcter del cicle "Biodrama", en el qual es va inscriure originalment el muntatge) al dia d'avui, no ha deixat de sorprendre'm el que ha anat passant amb l'espectacle. Mai no hauria pensat que algú pogués identificar-se amb aquesta família, la meva, i mai no vaig buscar que això passés. Em vaig limitar a intentar indagar i després plasmar un procediment de treball que em permetés explicar aquesta història, la història de la família de la meva mare. Si es vol, la meva prehistòria.

Quan Gerardo Vera em va trucar per formar part de la programació del CDN, no vaig pensar en *Nunca estuviste*. Però no puc oblidar que en aquella primera reunió, sobre l'escriptori de Gerardo, descansava el programa de mà del muntatge argentí. Mai no vam parlar de què feia allò allà. Tampoc no vaig pensar mai que fos casual. Però potser va servir com a suggestió que va anar prenent forma de projecte.

Quan un es compromet a un nou treball que es realitzarà dins d'un temps no menor a dos anys, tot es veu llunyà i improbable, i es creu ingènuament que arribada la instància un s'haurà convertit oportunament en una altra persona, més talentosa i intel·ligent que aquella que va donar la seva paraula en un despatx.

Doncs bé: no ha sigut així. El temps corre a una velocitat inusitada i, quan un menys ho pensa, no sols ja està submergit en el treball, sinó que, a més a més, continua sent el mateix de sempre, ple de dubtes i inseguretats.

La primera vegada de muntar *Nunca estuviste* vaig haver de vèncer grans prejudicis: havia de trencar amb les imatges indelebles que conservava respecte als llocs i les persones reals que componen la història. Però, a poc a poc, vaig poder anar vençant aquests obstacles, sobretot gràcies a l'entrega i la dedicació d'un meravellós equip de treball. Aquella escenografia no era el pis d'Olivos on van viure la meva àvia, ma mare, el meu oncle, el meu pare, la meva germana i jo, i, no obstant això, ho era. María Onetto no era Blanca, però va saber ser-ho. Luciano Cáceres no era en absolut el meu pare, però ho va ser. I així amb tot i

amb tots. La meua família es va fer realitat i de vegades penso que el meu fill recordarà els seus avantpassats amb la cara d'un grup d'actors argentins.

Al germen del muntatge a Madrid, el desafiament es va repetir, però aquesta vegada per partida doble. Ja no sols es tractava de suplantar rostres i maneres dels meus éssers estimats, sinó també els de la companyia argentina. Vaig sorprendre'm positivament a cada pas que es donava en el projecte. Des de l'escenografia de Ramon Simó fins al repartiment, tot va començar a prendre entitat de la manera més fluida i oliosa. Avui tinc una nova família. Aquesta és d'Espanya o, almenys, porta l'accent. Gràcies a un savi consell del meu amic Domènec Reixach, vaig decidir que l'acció es desenvoluparia a Buenos Aires, i vaig descartar així la idea d'adaptar l'univers madrileny als successos de l'obra. No s'ha fet res semblant a una traducció. Amb prou feines es van treure els incomprensibles argentinismes. Potser que hi hagi algunes referències que perden vigor en aquesta versió. Les connotacions dels barris d'Olivos i Barracas, la imatge que tots els argentins coneixen del paquet de farina Blancaflor. Per això vaig preferir no buscar enutjoses equivalències. Hi haurà alguns argentins a la platea de La Villarroel que coneixeran les ressonàncies d'aquests textos. Seran uns pocs privilegiats.

Aprofito aquestes línies per agrair a tots els que han fet possible que em trobi avui amb un muntatge que significa tant per mi. Per últim, vull incloure per a aquesta publicació el pròleg que vaig escriure oportunament per al text. No el vaig fer pensant en una publicació, es tracta d'una reflexió que va sorgir en el procés de treball. És aquesta.

Pròleg

Pot pensar-se que cada subjecte és producte d'una innumerable successió de fets extraordinaris: un inabarcable sens fi d'històries d'amor, algunes afortunades, altres truncades, moltes sens dubte frustrades o frustrants, altres envejables, la majoria sens dubte equivocades. La pròpia existència és en si prova d'aquest inversemblant i embafador cúmul romàntic. Un teixit desideratiu moltes vegades sepultat sota muntanyes de censura i tabús familiars de la més variada índole. Des del punt de vista temàtic, són aquests, sens dubte, aspectes que es desenvolupen en aquesta peça. No obstant això, hi ha un altre aspecte sobre el qual també m'interessa reflexionar.

D'alguna manera, *Nunca estuviste tan adorable* es presenta com una obra d'època. L'acció arrenca als cinquanta, per passar després i sense estacions intermèdies als setanta. Això vol dir, i no cal ser cap geni per deduir-ho, que ens hem

empassat els emblemàtics seixanta. Confesso que desconec la causa per la qual això ha acabat plantejat així, encara que de fet sóc l'autor del text i, per tant, se suposa que alguna cosa podria dir en aquest sentit. Crec que els seixanta no volen dir res en si mateixos, com tampoc els cinquanta i els setanta. En realitat les claus del relat haurien de començar per explicar-se des d'un altre lloc. En aquest altre lloc tenim menys a veure amb el tema de les èpoques que amb el problema de la temporalitat.

Quelcom (la paraula "quelcom" tendeix a donar compte de l'incert i dubtós, és sempre difícil reelaborar els inicis d'un treball); bé, hi va haver aleshores quelcom que em va portar a pensar en els orígens. Els orígens de quelcom tan arbitrari com un mateix. Vaig pensar llavors en els cinquanta com aquell moment primordial en què una quantitat d'històries d'amor es trobaven vigents per bé o per mal. Els protagonistes d'aquestes històries són la meua mare, el meu pare, la meua àvia, el meu avi, el meu oncle, la meua tia i una veïna de la família. Qui nomina d'aquesta manera és, clar, un nen, un nen encara no tan pervers com per entreveure en aquesta xarxa de parentescos sexualitat o cap desig. Més tard, quan la idealització d'aquest moment mític cau, és quan podem fer recompte dels triomfs i els fracassos personals de tota aquesta gent que l'únic que fan en un arbre genealògic és assenyalar la successió d'hereus d'un cognom. Però si un s'allunya per un segon d'aquest fatalisme generacional troba un territori molt més làbil, on el que després es llegeix com a inexorable no és res més que un moment, una situació, en definitiva, una casualitat històrica. Aquest camp casual és terreny privatiu de la ficció. I és en aquest sentit en què m'interessa la ubicació en la prehistòria del que em va portar al món. Que siguin els cinquanta és, des de qualsevol altre punt de vista, irrellevant. Per dir-ho claríssim: *Nunca estuviste tan adorable* no és una obra històrica. Té context, això sí. Però el context d'una obra excedeix sempre àmpliament l'aspecte de la seva ubicació en la ficció. I en aquest cas, la ubicació històrica d'una obra és la de la seva producció i no la de l'època a què es refereix. Per tant, he de dir que *Nunca...* s'inscriu històricament en aquest 2004 on sóc¹.

Després de la primera part de l'obra, el relat proposa un salt temporal. El salt temporal al teatre ha sigut tractat innumerables vegades i no presenta grans secrets. Deixar una llacuna de temps en una història és possible a través d'una adequada complicitat entre tots els elements que formen un espectacle. Des del vestuari, passant per l'attrezzo, fins al text i les actuacions han de col·laborar per donar compte d'aquest moviment. Però quin efecte teatral (a banda del narratiu), quina veritat només habitable per al teatre, pot generar un procediment que treballa sobre l'eix temporal d'un relat? Crec que el present de l'exposició al teatre, en confrontar-se amb el falsejament temporal de la ficció, genera una tensió singular. L'espectador recorda sense dificultat la primera part

de l'obra que ha tingut lloc fa escassos minuts, al mateix lloc (al teatre). Els personatges tenen més dificultat per recordar, ja que han passat més de deu anys. Aquest efecte de tensió (present i passat de la presentació / present i passat del relat) és sols possible al teatre en la mesura que hi ha un aspecte de la temporalitat al teatre en què coincideixen espectador i execució.

Assenyalem una hipotètica situació en què els personatges no fan esforços per recordar, i si ho fan, potser fracassen, potser s'enganyen. L'espectador, per part seva, no té gaire per recordar, o no més del que cada vegada que va al teatre recorda: aquests són els successos de la història que va desplegant-se, exercici ineludible i quasi involuntari que tots fem per comprendre el que es narra. Quin lloc ocupa aleshores *el temps* en la mesura que ningú es pren el treball de pensar-hi, i tanmateix és tema de l'obra en qüestió? En el meu cas la pregunta només és susceptible de respondre's fent l'experiència.

Finalment, potser podrem anar un pas més enllà i pensar que tot el que s'ha dit fins aquí té escàs valor, si pensem que l'únic temps que compta és el de la presentació, és a dir, el temps actual en el teatre, on en definitiva tot el que succeeix mai succeeix. És a dir, que des de la perspectiva escènica podríem parlar d'un quimèric punt de vista temporal (un "mai") que ho altera tot, transformant passat, present i futur en: el temps del que *nunca* ha succeït, el del que *nunca* succeeix i el del que *nunca* succeirà. És per això que a *Nunca estuviste tan adorable* puc suposar el desenvolupament d'aquests tres moments temporals com 1) el temps d'allò que em van dir que va succeir, 2) el temps d'allò que crec que va succeir, i 3) el temps d'allò que desitjaria que hagués succeït.

Allò que segueix és, a grans trets, la història de la família de la meva mare.

JAVIER DAULTE

¹ Em costa enunciar en aquesta ocasió democràticament en primera persona del plural, amb un "estem", ja que no tots habitem el mateix lloc al mateix temps; en aquest sentit he de dir que parlar dels seixanta és per mi el mateix que parlar d'ahir, mentre que parlar de fa 150 anys, de tan llunyà com em sona, encara que ambdues dates precedeixen la meua data de naixement de manera quasi contigua.

Javier Daulte (*autor i director*)

Javier Daulte és dramaturg, guionista i director de teatre. Actualment és director artístic de La Villarroel de Barcelona. Pel seu treball ha rebut els premis següents: el Premi Royal Shakespeare Festival de Nova York, el Primer Premi de la Ciutat Autònoma de Buenos Aires (ex-Premi Municipal), el Premi Fons Nacional de les Arts, el Premio ACE (sis vegades), el Premi CELCIT, el Premi María Guerrero (en dues ocasions), el Premi Martín Fierro, el Premi Broadcasting, el Premi Teatro del Mundo, el Premi Clarín, el Premi Trinidad Guevara, el Premi Butaca d'Espanya, el Premi GETEA, el Premi Ciutat de Barcelona 2006 en la categoria Arts Escèniques.

Ha participat en molts festivals internacionals, com ara: Shizuoka (Japó), Avinyó (França), en quatre edicions del Festival de Buenos Aires (Argentina), en tres edicions del Festival de Sitges, en dues edicions del Festival Grec i en dues edicions del Festival de Tardor de Madrid, en Manizales (Colòmbia), en el Festival de Caracas (Veneçuela), en Londrina (Brasil), en el Festival Fronteres (Londres), Mettre en Scène (França) i en dues edicions del Festival Temporada Alta (Girona).

Entre les seves estrenes destaquem: *Criminal*, *Martha Stutz*, *Casino*, *Faros de color*, *Gore*, *Fuera de cuadro*, *La escala humana*, *Intimidación* de Hanif Kureishi, en versió escènica de Gabriela Izcovich (2001), *Demóstenes Estomba*, *Bésame mucho*, *El vuelo del dragón* (2002), *4D Óptico*, estrena mundial al Teatre Lliure de Barcelona), *¿Estás ahí?* estrenada a Buenos Aires i 2005 a Barcelona), *Nunca estuviste tan adorable* a Buenos Aires, *Automáticos*, estrena mundial a Catalunya, *Metamorfosis* amb la col·laboració de La Fura dels Baus, estrena mundial a la ciutat de Nagoya, Japó, i actualment en gira per Europa, *La felicidad*, *Cómo es posible que te quiera tanto* estrenada a la Sala Tallers del Teatre Nacional de Catalunya, *Intimitat* de Hanif Kurerishi a La Villarroel.

Pròximament estrenarà *Baraka* de María Gos al teatre Metropolitan de Buenos Aires. És docent d'actuació i dramaturgia i dicta regularment seminaris a Buenos Aires i Barcelona, on és assessor pedagògic de l'Escola d'Interpretació Eòlia.

Ramon Simó (escenografia)

Director i escenògraf teatral. És llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació per la Universitat de Barcelona i professor d'interpretació i direcció escènica a l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha format part del Consell Assessor del Teatre Nacional de Catalunya (1999-2006) i actualment és cap de l'especialitat de direcció i dramaturgia de l'Institut del Teatre.

Com a director d'escena, entre els seus últims treballs destaquem: *Umbra*, de Sergi Buka; *Arcadia*, de Tom Stoppard; *L'altra guerra*, d'Elsa Solal; *Aigües encantades*, de J. Puig i Ferreter; *Cara de plata*, de Valle-Inclán (producció del CDN); *Calígula*, de Camus; *1714 Món de guerres*, òpera contemporània amb llibret d'Albert Mestres i música de Josep Vicent; *Només han passat 50 anys*, de Joan Isaac; *11 de setembre 2001 / Les troianes*, de Michel Vinaver, al Teatre Nacional de Catalunya; *Antígona*, de Jordi Coca; *Escenes d'una execució*, de Howard Barker; *Mort-Home*, sobre textos i poemes de Heiner Müller; *Combat*, de Carles Batlle; *Camino de Nueva York*, sobre textos de García Lorca; *Les escorxadors*, de Sarah Daniels; *Nus*, de Joan Casas; *Restauració*, d'Eduardo Mendoza; *Brossiana*, de Joan Brossa; *Perdida en los Apalaches*, de Sanchis Sinisterra; *Elsa Schneider*, de Sergi Belbel.

Ha intervengut també com a escenògraf en més d'una trentena d'espectacles, alguns dirigits per ell i altres dirigits per Magda Puyo com *Espectres*, d'Ibsen; *Trànsits*, de Carles Batlle; *Gorda*, de Neil LaBute i *Animales nocturnos*, de Juan Mayorga. També destaquem: *Tren de somnis* de Joan Font, *Intimitat*, de Hanif Kureishi dirigida per Javier Daulte; *La mare Coratge i els seus fills*, de Brecht, amb direcció de Mario Gas; *Una vida de teatre*, de David Mamet; *La lluna per a un bord*, de O'Neill; *Marina*, d'Ignasi García amb direcció de Calixto Bieito; *Primer amor*, de Beckett i *Els bons dies*, de Beckett dirigida per José Sanchis Sinisterra.

Com a actor ha participat a *Happy End?*, versió de *Happy End* de Kurt Weill i Bertolt Brecht sota la direcció de Magda Puyo; *Zentral Cafè* i *Cabaret Faustroll* també dirigits per Magda Puyo i *12 canten Brel* amb direcció de Joan Ollé.

Mariana Polski (vestuari)

En teatre ha participat als espectacles següents: *Macbeth* (òpera, 1998); *Rompiendo códigos* (dir. Alejandro Maci, 1998); al musical *Tangos, valeses y milongas*; *Bésame mucho i Estás ahí* dirigits per Javier Daulte; *Fuego en Casabindo*, òpera dirigida per Alejandro Tantanian; *Nunca estuviste tan adorable* dirigida per Javier Daulte al Teatro Sarmiento de Buenos Aires; *El tapadito* amb direcció de Hugo Urquijo; *La felicidad* i *Intimat* també dirigides per Javier Daulte.

Té també una àmplia experiència en cinema i televisió. Ha intervingut als llargmetratges següents: *El beso del ángel* (documental dirigit per Eduardo Mignona, 1992); *El impostor* (dir. Alberto Lecchi, 1996); *El mundo contra mí* (dir. Beda Docampo Feijóo, 1996); *Diario para un cuento* (dir. Iana Bockova, 1997); *Secretos compartidos* (dir. Alberto Lecchi, 1997); *Operación Fango* (dir. Alberto Lecchi, 1998); *Nueces para el amor* (dir. Alberto Lecchi, 1999); *Apariencias* (dir. Alberto Lecchi, 2000); *Ciudad del Sol* (dir. Carlos Galettini, 2000); *Sammy y yo* (dir. Eduardo Milewicz, 2001); *India Pravile* (dir. Mario Sábato, 2002); *El juego de Arcibel* (dir. Alberto Lecchi, 2002); *In God we trust* (dir. Paul Leduc, 2005); *Quiéreme* (dir. Beda Docampo Feijóo, 2006); *Aparecidos* (dir. Paco Cabezas, 2006).

José Manuel Guerra (il·luminació)

A banda del seu treball més recent a *La paz perpetua* de Juan Mayorga, ha dissenyat amb José Luis Gómez al Teatro de la Abadía la il·luminació de *Defensa de dama*, de Joaquín Hinojosa i Isabel Carmona; *Memoria de un olvido*, sobre textos de Cernuda; *El rey se muere*, de Ionesco, i *Informe para una Academia*, totes dirigides per José Luis Gómez, així com *El libertino*, d'E. Emmanuel Schmitt (dir. Joaquín Hinojosa) i *Garcilaso, el cortesano* (dir. Carlos Aladro).

També sota la direcció de José Luis Gómez, junt a la companyia Teatro de La Plaza destaquem: *Ay Carmela*, de Sanchis Sinisterra; *Don Perlimplín con Belisa en su jardín*, de García Lorca; *Lope de Aguirre traidor*, de Sanchis Sinisterra, i *Azaña, una pasión española*.

Per a Esee Produccions ha treballat a: *Tristana*, de Pérez Galdós; *Llega un inspector*, de Priestley; *Algún día trabajaremos juntas*, de Benet i Jornet, totes tres dirigides per Manuel Ángel Egea, i *La muerte y la doncella* de Ariel Dorfman, amb direcció d'Omar Grasso.

Amb Entrecajas Producciones ha col·laborat a *Hetairas*, escrita i dirigida per Pilar Ruiz; *Hiroshima mon amour* de Marguerite Duras (dir. José Páez); *Antígona*, de Sófocles (dir. Francisco Suárez); *Las últimas lunas* (dir. José Luis García Sánchez); *Diez*, de J. Carlos Rubio (dir. Tamzin Townsend); *El séptimo cielo* de Caryl Churchill (dir. José Pascual).

A més a més, ha realitzat la il·luminació d'espectacles musicals com *Querido Néstor*, a càrrec de Mestisay; *El niño judío*, sarsuela del mestre Luna, dirigida per Jesús Castejón, i *La noche de Sabina*, basada en l'obra d'Ignacio del Moral i dirigida per Quino Falero.

Entre els seus últims dissenys d'il·luminació més recents figuren *El caballero de Olmedo*, de Lope de Vega dirigit per José Pascual; la sarsuela *El asombro de Damasco* dirigit per Jesús Castejón) i *El mètode Grönholm*, de Jordi Galcerán.

R e p a r t i m e n t

Anabel Alonso (Blanca)

L'any 2002 va rebre el premi Fotogramas de Plata com a millor actriu de teatre per l'obra *Confesiones de mujeres de 30*; el 1993 el premi Fotogramas de Plata com a millor actriu de televisió per la sèrie *Los ladrones van a la oficina*; el premi a millor actriu de cinema de l'any per la seva interpretació a la pel·lícula *El crimen del Cine Oriente*, atorgat pel diari *El Mundo*, i el premi a la millor actriu per *Esposados* al Festival de Cinema de Badajoz.

En teatre ha participat a *Confesiones de mujeres de 30* (dir. Lía Jelín); *Androcles y el león* (dir. José Pascual); *Un día cualquiera* (dir. Fernando Colomo); *Frankie and Johnny* (dir. Mario Gas); *El lunático*, de Ramón Gómez de la Serna (dir. Emilio Hernández); *Maribel y la extraña familia*, de Miguel Mihura (dir. Emilio Hernández); *Los gatos*, de Agustín Gómez Arcos (dir. Carmen Portaceli).

En cinema ha intervingut a les pel·lícules següents: *Ángeles SA* (dir. Eduard Bosch); *Atasco en la nacional* (dir. Josetxo San Mateo); *Carne de gallina* (dir. Javier Maqua); *La mujer más fea del mundo* (dir. Miguel Bardem); *Esposados* (curtmetratge, dir. Juan Carlos Fresnadillo, nominat a l'Òscar el 1997 al millor curtmetratge de ficció); *Tu nombre envenena mis sueños* (dir. Pilar Miró); *Corazón loco* (dir. Antonio del Real); *El crimen del Cine Oriente* (dir. Pedro Costa); *La Moños* (dir. Mireia Ros); *Pon un hombre en tu vida* (dir. Eva Lesmes); *Las cosas del querer II* (dir. Jaime Chávarri); *Los hombres siempre mienten* (dir. Antonio del Real); *Hotel y domicilio* (dir. Ernesto del Río); *La leyenda de la doncella* (dir. Juan Pinzas); *Amor propio* (dir. Mario Camus); *Kika* (dir. Pedro Almodóvar); *Tretas de mujer* (dir. Rafael Moleón).

En televisió ha participat en programes i sèries com *El peor programa de la semana*; *Objetivo indiscreto*; *En casa con Rafaella*; *Los ladrones van a la oficina*; *Villarriba y Villabajo*; *Menos lobos*; *Habitación 503*; *Primera función*; *La bola de cristal*; *Contigo pan y cebolla*; *Mira quién viene esta noche*; *El flechazo*; *Hermanas*; *El camino de Santiago*; *Condenadas a entenderse*; *Siete vidas*; *Secretos de Hollywood*; *Estoy por ti*; *Tal para cual*; *El show de Pelopicopata*; *Distracción fatal* i *La familia mata*.

Com a actriu de doblatge destaquen les seves participacions a *Buscando a Nemo*, *La increíble pero cierta historia de Caperucita Roja* i *Ant Bully*.

Ruben Ametllé (Roly)

Com a actor ha treballat als espectacles teatrals següents: *Jordi Dandin* (Oriol Broggi, Artenbrut, 1999); *La comèdia dels errors* dirigit per Helena Pimenta al TNC; *Quédate con la copla*, de Àngel Llàcer; *A veces estoy tan cansado que hago estas cosas*, de Rodrigo García al Festival de Sitges, 2001; *Bona gent*, de Roger Bernat (L'Atelier - Mercat de les Flors, 2003); *La historia de Ronald, el payaso de McDonald's*, de Rodrigo García al Citemor 2002, i al Festival de Avinyó 2004; *Bones intencions*, de Roger Bernat al Teatre Lliure; *Agamennone* de Rodrigo García, a la Biennial de Teatre de Venècia. Aquest espectacle va rebre el Premi Ubú al millor espectacle teatral estranger vist a Itàlia; *Obra Vista*, de Jordi Prat a la Sala Beckett; *Metamorfosis* de Javier Daulte i *La Fura dels Baus*, espectacle Premi de la Crítica Teatral de Barcelona; *Gènesi 3.0*, de Gerard Guix al Teatre Romea Festival Grec 2007 i *La Torre de la Défense*, de Marcial Di Fonzo Boa al Teatre Lliure.

En cinema ha intervengut a *Backroom* de Guillem Morales; *El acròbata* de Javier Domingo; *Quia* de Sílvia Munt; *Maresme* de Rosa Vergés; *Extraviados* de Pau López, amb el que va obtenir el premi AISGE al millor actor teatral en el Festival Internacional de Cinema Independent d'Ourense, Ourencine 2005); *La soledad del astro* de Queralt Antú Serrano; *El habitante incierto* de Guillem Morales i *Microfísica* de Joan Carles Martorell

També ha participat en televisió a les sèries *Barrio Sésamo* (TVE, 1999); *Crims* (episodio *Estigmes*, a Tv3) i *El cor de la ciutat* (TV3).

Albert Ausellé (Rodolfo)

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha participat en cursos amb Konrad Schziedrich, Carme Portaceli, Nikolai Karpov, Rafael Spregelburd i Juan Carlos Corazza, entre altres.

Com a actor de teatre ha participat als espectacles següents: *Descompensación, insignificante, deformidad... Una santa cena europea*, de Werner Schwab amb direcció de Carme Portaceli; *The Backroom*, d'Adrian Pagan, espectacle guanyador del «Projecte Alcover», 2004; *Wamba va*, dirigit per Gerard Altaió, Eduard Escofet, Martí Sales i Josep Pedrals; *Radio Patera o la Síndrome de Ulises* dirigit per Ginnete Muñoz; *Panorama des del pont*, d'Arthur Miller dirigit per Rafel Duran al Teatre Nacional de Catalunya; *Teràpies*, de Christopher Durang al Teatre Condal; *Historia de un soldado*, de Ramuz/Stravinsky dirigit per Martí Torres; *Còlera*, lectura d'Enric Nolla dirigida per Rafel Duran a la Sala Beckett; *Miniatures violentes*, text i direcció de Vicotia Spunverg al Teatre Versus; *360'*, de Josep M. Miró llectura dramatitzada a la Sala Beckett; *Conte d'hivern*, de Shakespeare dirigit per Ferran Madico, CAER i Festival Grec; i *El senyor Perramon*, de J. M. de Segarra dirigit per Joan Anton-Rechi al Teatro Romea.

També ha intervingut en sèries de televisió com *Majoria absoluta*, *Jet Lag*, *Club Super 3*, *Via Augusta* i *Càsting*.

Lurdes Barba (Marta)

Actriu i directora, va estudiar interpretació a l'Escola de Nous Estudis dirigida per Albert Boadella l'any 1970; expressió corporal, veu i direcció escènica a l'Institut del Teatre de Barcelona; interpretació amb Carlos Gandolfo, John Strasberg, Carol Roselberg, Konrad Schidrinch i Dominique de Facio. Al llarg de la seva carrera ha rebut el premi AET de Reus a la millor direcció per *Final d'estiu amb tempesta* i el premi de la crítica a la millor interpretació per *A la meta* i per *Les presidentes*.

Com a actriu ha actuat als muntatges teatrals següents: *La casa de Bernarda Alba*, de García Lorca; *Los dos verdugos*, d'Arrabal; *Molok*, d'Allen Ginsberg; *Numancia*, de Cervantes (dir. Miguel Narros); *La cocina*, d'Arnold Wesker (dir. Miguel Narros); *Canti amunt, canti avall*, de Joan Abellán (dir. Lluís Pasqual); *Josepet de Sant Celoni*, de Santiago Russinyol (dir. F. Roda); *El Coriolà*, de Shakespeare (dir. J. Teixidor); *La puta respectuosa*, de J. P. Sartre (dir. A. Lucchetti); *Travessa deserts*, de C. Reig (dir. S. Sans); *Victor o els nens al poder*, de R. Vitrac (dir. S. Sans); *Medea* (dir. Lluís Pasqual); *Revolta de bruixes*, de J. M. Benet i Jornet (dir. J. Montanyès); *Marat-Sade*, de Peter Weiss (dir. Pere Planella); *El cafè de la Marina*, de J. M. Segarra (dir. J. G. Schroeder); *Partage* (dir. J. Mesalles); *A la meta*, de Thomas Bernhard (dir. Xavier Albertí); *Abans de la jubilació*, de Thomas Bernhard (dir. Rafael Duran); *L'alfabet de l'aigua* (text i direcció de Rafael Duran); *El dia dels morts*, de N. Comadira (dir. Xavier Albertí); *Les presidentes*, de Werner Schwab (dir. Carme Portaceli); *La cita*, de Lluïsa Cunillé (dir. Xavier Albertí); *La barca nova*, d'I. Iglesias; *Passatge Gutenberg*, de Lluïsa Cunillé (dir. Xavier Albertí); *Hurricane*, d'Enric Nolla (dir. Rafael Duran); *Más extraño que el paraíso* (Xavier Albertí); *La dama enamorada*, de Puig i Ferrater; *Troilus i Cressida*, de Shakespeare (dir. X. Albertí); *El cafè de la Marina* de J. M. de Segarra (dir. Rafael Duran); *Just la fi del món*, de J. L. Lagarce (dir. Roberto Romei); *L'home de teatre*, de Thomas Bernhard (dir. Xavier Albertí) i *Santa Joana dels escorxadors* de Bertolt Brecht (dir. Àlex Rigola). També sota la direcció de Àlex Rigola en *Ricard III*, de Shakespeare i *European House*.

Compta també amb una àmplia trajectòria com a directora d'escena: *El titella pròdig*, de S. Rusiñol; *El mentider*, de Carlo Goldoni; *La primera de la classe*, de Rudolf Sirera; *Mal viatge*, de F. Lucchetti; *Final d'estiu amb tempesta*, de F. Lucchetti; *Les cinc-centes i una nits*, de F. Lucchetti; *Gust de me, l* de Shelag Delaney; *La infanticida*, de Víctor Català; *Havies de ser tu*, de Taylor i Bologna; *Picadillo i canelons*, de F. Lucchetti; *Revolta de bruixes*, de Benet i Jornet; *Noves*

veus, nous poètes (poesía); *Platja negra*, de Jordi Coca; *La mare sempre em deia no*, de Charlotte Keatle; *La noche de Molly Bloom*, de James Joyce; *Caça de rates*, de Peter Turrini; *Oblidar*, de Marie Laberge; *Un sant sopar europeu*, de W. Schwab; *Addictes a la xocolata*, de Philippe Blasband; *El clavicèmbal*, de Dani Salgado; *Bled*, de Michel Azama; *Barcelona mapa d'ombres*, de Lluïsa Cunillé; *Buits*, de Toni Martí; *Diktat*, d'Enzo Corman; *Occisió*, de Lluïsa Cunillé; *Dimonis*, de Lars Noren (Temporada Alta / Sala Beckett, 2006-2007); *La música segona*, de Marguerite Duras; *Saló Primavera*, de Lluïsa Cunillé (Temporada Alta / Sala Muntaner, 2007-2008).

En cinema i televisió ha participat a: *Perduts al parking*; *Mary Pickford del carrer de l'hospital*; *Las salvajes de Puente San Gil*; *A través del cel obert*; *Vídua, però no gaire* (sèrie); *Recordar peligro de muerte* (sèrie); *El adefesio*; *Rosa* (sèrie); *Laberint d'ombres* (sèrie), i *Amor idiota*, llargmetratge de Ventura Pons.

Francesc Lucchetti (*Salvador*)

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona.

Entre els muntatges teatrals on ha treballat destaquem: *Les bacants*, d'Eurípides (dir. Ricard Salvat); *Quan la ràdio parlava de Franco*, de J. M. Benet i Jornet / Terenci Moix (dir. Joan Ollé); *Hamlet, príncep de Dinamarca*, de Shakespeare / T. Moix (dir. Pere Planella); *Marat-Sade*, de Peter Weiss (dir. Pere Planella); *Maria-Rosa*, d'Àngel Guimerà (dir. John Strasberg); *Damunt l'herba*, de Guillem Jordi Graells (dir. Pere Planella); *Terra baixa*, d'Àngel Guimerà (dir. Josep Montanyès i Josep M. Segarra); *El cafè de la Marina*, de J. M. de Segarra (dir. J. G. Schroeder); *El balcó*, de Jean Genet (dir. Lluís Pasqual); *Santa Joana dels escorxadors*, de Bertolt Brecht (dir. Conrad Zschiedrich); *Lorenzaccio*, d'Alfred de Musset (dir. Pere Planella); *El manuscrit d'Ali Bei*, de J. M. Benet i Jornet (dir. Josep Montanyès); *Ai, carai!*, de J. M. Benet i Jornet (dir. Rosa M. Sardà); *Mal viatge*, de Francesc Lucchetti (dir. Lurdes Barba); *Edip, tirà*, de Sòfocles-Müller (dir. Matthias Langhoff); *Medea*, d'Eurípides (dir. Núria Espert); *Gust de mel*, de Shelag Delaney (dir. Lurdes Barba); *L'enemic de classe* (dir. Josep M. Mestres); *Els 7 contra Tebes* i *Antígona*, de Sòfocles/Riba (dir. Hadi Kurich); *Lear*, d'Edward Bond (dir. Carme Portaceli); *Forasters*, de Sergi Belbel (dir. Sergi Belbel); *Les tres germanes*, de Txéjov (dir. Ariel García Valdés); *Ricard III*, de Shakespeare (dir. Àlex Rigola); *Juli Cesar*, de Shakespeare (dir. Àlex Rigola); *Santa Joan dels Escorxadors*, de Bertolt Brecht (dir. Àlex Rigola); *European House* (dir. Àlex Rigola); *La felicitat*, text i direcció de Javier Daulte; *Tornar a casa*, de Harold Pinter (dir. Ferran Madico); *Conte d'hivern* de Shakespeare (dir. Ferran Madico); *Cosa de dos*, de G. Montero (dir. Rafel Duran); *Saló Primavera*, de Lluïsa Cunillé (dir. Lurdes Barba).

En televisió ha intervengut en programes com *Nissaga de poder*, de Benet i Jornet; *Porca misèria*, de Joel Joan; *Mar de fons*, de Benet i Jornet; *Via Augusta*, de Sònia Sánchez, i *Serrallonga*, d'Esteve Rovira.

Carme Poll (Noe)

Ha estudiat al Col·legi del Teatre de Barcelona i a l'Institut del Teatre de Barcelona. També interpretació junt amb Txiki Berraondo i Manuel Illo, tècnica i interpretació a l'HB Studio de Nova York (2000-2001) i interpretació amb Javier Daulte i Alejandro Masi a Buenos Aires durant l'any 2002.

Els primers contactes amb el món teatral van venir amb la companyia Xarop de Canya i els espectacles de creació *El somni de l'home del sac*, *Terrabastall* i *La llegenda del Compte Arnau*. Des d'aleshores ha participat als espectacles següents: *Green Apples*, escrita i dirigida per Maria Litvan; *Les filles de King Kong*, de Theresa Walser sota la direcció d'Ana Silvestre; *1024 Decibels*, de Silvia Ferrando, dirigida per Silvia Ferrando; *4D Òptic*, escrita i dirigida per Javier Daulte; *Fuente Ovejuna*, de Lope de Vega, dirigida per Ramon Simó; *Aigües encantades*, de Joan Puig i Ferrer, dirigida per Ramon Simó; *Treze rosas*, de Julia Bel, dirigida per Julia Bel i Eva Hibernia; *Gorda*, de Neil Labute, amb direcció de Magda Puyo, i *El Senyor Perramón*, de J. M. de Segarra, dirigida per Joan Anton Rechi al Teatre Romea.

En cinema i televisió ha participat a: *En brazos de la mujer madura*, dirigida per Manuel Lombardero l'any 1996; *Julia vs Julia*, curtmetratge dirigit per Maria Litvan; *It is the cause, my soul*, curtmetratge també sota la direcció de Maria Litvan; *Under influence*, curtmetratge dirigit per Laia Cabrera; *Que ja* (curtmetratge, 2000); *Todo está en el aire*, sota la direcció d'Ángel Penalva i David Ciurana; *Porca misèria*, sèrie dirigida per Joel Joan a TV3, i *Mar de fons*, sota la direcció de Jesús Segura a Diagonal TV.

Mireia Sanmartín (*Amalia*)

Llicenciada en art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, on també ha participat en cursos amb reconeguts professors com Peter Clough (*Shakespeare i l'actor*), Moreno Bernardi (*Teatre dansa*), Zigmunt Molik (*Cos i veu*), Isabel Úbeda (*Presència escènica*), Roberto Romei (*Biomecànica*) o Richard Brunel. Ha fet també estudis de dansa clàssica a la Royal Academy de Londres i de solfeig al Conservatori Superior de Música Isaac Albéniz de Girona.

Ha treballat com a actriu als espectacles de teatre següents: *Els dos cavallers de Verona*, de Shakespeare, dirigida per Marina Julià; *El meu amic Txèkhov*, de Zum Zum Teatre, amb dramaturgia i direcció de Ramon Molins; *Com viure i conviure*, amb dramaturgia i direcció de Ramon Molins; *La mandràgora*, de Maquiavel, sota la direcció de Marina Julià; *Txèkhov*, amb dramaturgia i direcció de Ramon Simó; *Pedra de tartera*, de Maria Barbal; *G8 Porta tancada*, de la companyia Estrip-Trist; *Els nòmades*, d'Igor Marojevic, sota la direcció de Jordi Mesalles; *El temps i els Conway*, de J. B. Priestley, dirigida per Jaume Melendres; *Tres dies a Rio*, sota la direcció d'Anna Sabaté, i *Automàtics*, amb dramaturgia i direcció de Javier Daulte.

INFORMACIÓ GENERAL

Horaris

De dimarts a divendres a les 21.30 h

Dissabtes a les 18.30 i 22.00 h

Diumenges a les 18:30 h

Preus

De dimarts a dijous 22 €

De divendres a diumenge 26 €

Venda d'entrades

Taquilles de La Villarroel: a partir de les 18.30 h i fins l'hora d'inici de l'espectacle.

Taquilles del Palau de La Virreina, Rambla 99.

Tel.entrada 902/ 10 12 12 (24 h)

Oficines Caixa Catalunya (de 8 a 14.30 h)

Webs informació i venda d'entrades

www.lavillarroel.cat

www.focus.cat

www.bcn.cat/barcelonafestival

www.telentrada.com

Departament de premsa

María Boronat

93/ 309 75 38

premsa@focus.es

